

Arrest

nr. 104 395 van 4 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet genoemd).

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat L. VELKENEERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, een Afghaans staatsburger van Pasjtje origine, verklaarde afkomstig te zijn van het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar en uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen met de taliban. U werkte gedurende vijfeneenhalve maand als huishoudhulp van een Amerikaan die les gaf aan de Universiteit van Jalalabad. In de nacht voor uw vertrek uit Afghanistan was u voor het weekend over huis gegaan en kwam de taliban aan uw deur. Ze wilden dat u een bom plaatste in het huis van de Amerikaan. U weigerde dit. De taliban die u en uw gezin bedreigden met de dood, zeiden dat ze wel zouden vernemen of u hun eis had ingewilligd en vertrokken. De volgende ochtend zei uw moeder dat u naar uw schoonbroer in Jalalabad moest gaan en hem moest vragen het land te ontvluchten. Wat u terstond deed. Tegen de avond had uw schoonbroer een smokkelaar gevonden en vertrok u meteen naar Kaboel, vanwaar u 15 dagen later uw vlucht uit Afghanistan verderzette. U reisde naar België waar u aankwam op 14 februari 2011 en dezelfde dag een asielaanvraag indiende. Ter

ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: een taskara en een arbeidscontract.

B. Motivering

Voorafgaandelijk moet worden gesteld dat u overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 15 juli 2011 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3 § 2, 2° ; 6 § 2, 1° ; 7 en 8 § 1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u ouder dan 18 jaar bent, niet kan worden beschouwd als minderjarige. De taskara die u voorlegde bij de Commissaris-generaal volstaat niet om deze conclusie te wijzigen aangezien uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst, Afghanistan, omwille van problemen met de Taliban en een familie uit uw dorp. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, § 2 a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Na uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal kan er immers geen geloof gehecht worden aan uw beweringen over uw vluchtmotieven. Vooreerst moet worden gesteld dat u er tijdens het gehoor voor de Commissaris-generaal niet in slaagde aannemelijk te maken dat u gedurende vijfeneenhalve maand dienst deed als huishoudhulp voor een Amerikaan die werkzaam was op de universiteit van Jalalabad. Zo bleek u enkel de voornaam, Dennis, te kennen van de Amerikaan waarvoor u werkte (cgvs I, p. 11 en cgvs II, p. 4). Het mag echter verbazen dat u zijn volledige naam (voor én achternaam) niet kon geven aangezien u gedurende vijfeneenhalve maand in zijn dienst zou hebben gewerkt. Over de bezigheden van de man legde u tijdens de verschillende gehoren afwijkende verklaringen af. Tijdens het eerste gehoor bleek u niet precies te weten wat hij deed. Hij zou elke morgen naar de universiteit van Nangarhar zijn gegaan maar wat hij precies deed stelde u niet te weten. Mogelijks gaf hij er les of deed hij er iets anders (cgvs, p. 6). Tijdens het tweede gehoor stelde u dan weer uitdrukkelijk dat hij les gaf in het departement landbouw van de universiteit van Nangarhar (cgvs II, p. 4). Dit alles is echter verbazend. U had misschien niet zoveel persoonlijk contact met de man, maar verscheidene van uw collega's, waaronder de kok, met wie u in het kader van uw functie toch heel wat contact had, spraken wel vaak met hem (cgvs II, p. 4). Er mag vanuit gegaan worden dat u via uw collega's meer van het doen en laten van uw baas afwist. Tijdens het eerste gehoor werd ook gevraagd of de organisatie voor dewelke u werkte op zichzelf stond of deel uit maakte van een andere grotere instelling. U antwoordde hierop dat A4, de geldschietster van de Amerikaan waarvoor u werkte, deel uitmaakte van USAID (cgvs I, p. 6). Tijdens het tweede gehoor werd u een gelijkaardige vraag gesteld. Ditmaal antwoordde u dat u het niet zeker wist maar dat het misschien van een grotere organisatie afhing. Uitsluitend kon u er niet over geven (cgvs I, p. 3). Ook uw verklaringen over het salaris dat u kreeg voor uw huishoudelijk werk voor de Amerikaan overtuigen niet. Zo stelde u tijdens het eerste gehoor voor de Commissaris-generaal dat u 250 usd per maand verdiende (cgvs I, p.6). Geconfronteerd met de vaststelling dat deze verklaring niet strookte met de inhoud van uw contract had u hiervoor geen verklaring (cgvs I, p.6). Tijdens het tweede gehoor beweerde u dat u 200 dollar verdiende en 50 dollar extra kreeg om te winkelen en benzine te kopen voor de motor (cgvs II, p.4). Wat betreft dit salaris moet overigens worden gesteld dat dit een onaannemelijk groot bedrag is ter vergoeding van een huishoudhulp. Uit informatie van het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat een gewoon soldaat van het Afghaanse leger pas een dergelijk loon verwerft indien hij over meer dan drie jaar ervaring beschikt. Een eenvoudige kantoorbediende verdient volgens informatie dan weer slechts 50 usd per maand. In het licht van deze informatie is het dan ook niet aannemelijk dat u 200 usd per maand zou hebben verdiend als huishoudhulp. Verder doet u ook betreffende de veiligheidsmaatregelen die u diende te volgen opmerkelijke uitspraken. Zo zei u dat de Amerikaan u vroeg om niet bekend te maken dat jullie voor een buitenlandse organisatie werkten maar voor te houden dat dat jullie studenten waren die in het gastenverblijf woonden. Indien men bij u informeerde naar de man konden jullie best een Afghaanse naam opgeven (cgvs I, p.6). U gevraagd naar de Afghaanse naam die jullie de man dan wel gaven zei u dat jullie hem allemaal verschillende namen gaven (cgvs II p. 4). Dit mag ten zeerste verbazen, als er gevraagd wordt om een schuilnaam te gebruiken, intern zowel als naar de buitenwereld toe, mag er

vanuit gegaan worden dat dit steeds dezelfde is, net om de veiligheid van de man niet in gevaar te brengen. U zei ook dat de taliban van uw bezigheden op de hoogte kwamen omdat u tegen vrienden had gezegd dat u voor een Amerikaan werkte, en dit hoewel men erop had gedrukt thuis niets over uw werk te vertellen (cgvs I, p. 11). Toen erop gewezen werd dat het raar was dat u dit tegen anderen ging vertellen antwoorde u dat u dit helemaal in het begin vertelde, toen u nog een proeftijd doorliep en men u niets van de veiligheidsmaatregelen verteld had (cgvs , p. 11). Opnieuw wekt dit de nodige verwondering. Aangezien het om veiligheidsmaatregelen gaat, mag er worden aangenomen dat deze u niet tijdens of na de proefperiode te horen krijgt, maar dat dit de eerste regels zijn die men u diets maakt. Dat men u niet van in het begin zou ingelicht hebben is dan ook zeer onwaarschijnlijk. Deze bevindingen ondergraven uw asielrelaas verder. Op basis van al het voorgaande meen ik dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. De door u aangebrachte documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Immers uw taskara is slechts een indicatie van uw Afghaanse origine aan dewelke niet getwijfeld wordt. Wat betreft uw arbeidscontract dient er te worden opgemerkt dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een geloofwaardig en coherent asielrelaas, wat hier niet het geval is. Hieraan dient te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg een slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar. Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Uit een regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. Hoewel uit de analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, blijkt anderzijds evenzeer dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten. Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Hieruit kan worden geconcludeerd dat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet is. verklaringen blijkt dat u naast Pasjtoe vlot Engels en Dari spreekt (cgvs I, p. 3). U ging verder tot drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan naar school (cgvs I, p.5). Bovendien woont uw zus in Jalalabad en was het haar man die u hielp bij uw vlucht. Hieruit blijkt dat u zondermeer op hun steun kan rekenen. Hieruit kan dan ook worden afgeleid dat u in staat moet worden geacht om een menswaardig bestaan uit bouwen in Jalalabad. Er dient dan ook besloten te worden dat de stad Jalalabad een alternatief kan vormen voor uw terugkeer naar de provincie Nangarhar en dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in het district Surkh Rod kan onttrekken door zich bij terugkeer naar Afghanistan in Jalalabad te vestigen. Gevraagd naar bezwaren tegen een hervestiging binnen Afghanistan verwees u tijdens het gehoor naar de problemen die u kende met de taliban (cgvs I, p.11). Aangezien deze elementen als ongeloofwaardig werden beoordeeld kunnen zij niet als een ernstig bezwaar tegen een verblijf in Jalalabad worden aanzien. Op basis van al het voorgaande moet er dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken

door zich in het district Jalalabad van de provincie Nangarhar te vestigen. Bijgevolg kan u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet schendt.

Verzoeker stelt dat zijn vrees om naar zijn land van herkomst terug te keren terecht is en hij merkt op dat Amerikanen erg argwanend zijn ten aanzien van de taliban en hij daarom enkel de voornaam van de Amerikaan kende.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een e-mail toe van zijn werkgever.

Op 22 maart 2013 heeft verzoeker nog drie bijkomende stukken naar de Raad verzonden: een fotokopie van zijn biografie als leerling, een fotokopie van zijn examenuitslagen van 2005 tot en met 2009 en een fotokopie van de bevestiging van zijn huidige woonplaats door de dorpsoudsten. Alle documenten zijn vergezeld van eensluidend verklaarde vertalingen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Stukken

De Raad weert de drie stukken die verzoeker op 22 maart 2013 naar de Raad heeft verzonden uit de debatten. Verzoeker toont immers niet aan dat deze stukken van die aard zijn dat ze op een zekere wijze het gegrond of ongegrond karakter van het beroep kunnen aantonen.

Artikel 39/76, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“In afwijking van het tweede lid en desgevallend van artikel 39/60, tweede lid, kan de Raad met het oog op een goede rechtsbedeling, beslissen om elk nieuw gegeven in aanmerking te nemen dat hem ter kennis wordt gebracht door de partijen, met inbegrip van hun verklaringen ter terechtzitting, onder de cumulatieve voorwaarden dat: 1° deze gegevens steun vinden in het rechtsplegingsdossier; 2° ze van die aard zijn dat ze op een zekere wijze het gegrond of ongegrond karakter van het beroep kunnen aantonen; 3° de partij aannemelijk maakt dat zij deze nieuwe gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen”*. Volgens artikel 39/76, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet zijn nieuwe gegevens in de zin van deze bepaling *“die welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de*

administratieve procedure waarin de gegevens hadden kunnen worden aangebracht en alle eventuele nieuwe elementen en/of nieuwe bewijzen of elementen ter ondersteuning van de tijdens de administratieve behandeling weergegeven feiten of redenen”.

Verzoeker geeft niet de minste uitleg bij deze nieuwe gegevens. De Raad stelt vast dat deze stukken geen betrekking hebben op verzoekers asielrelaas en dat de commissaris-generaal verzoekers woonplaats, schoolloopbaan en schooluitslagen niet betwist. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat deze nieuwe gegevens van die aard zijn dat ze op een zekere wijze het gegrond of ongegrond karakter van het beroep kunnen aantonen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

De Raad sluit zich aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij gedurende vijf en een halve maand dienst deed als huishoudhulp voor een Amerikaan die werkzaam was aan de universiteit van Jalalabad.

De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat het mag verbazen dat verzoeker de volledige naam (voor- en achternaam) van de Amerikaan voor wie hij werkte niet kon geven. Dit is des te vreemder nu blijkt dat verzoeker over het e-mailadres van deze persoon beschikt en dat dit e-mailadres de achternaam van deze persoon bevat.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoeker tijdens het eerste gehoor niet precies bleek te weten wat de Amerikaan deed, terwijl hij tijdens het tweede gehoor uitdrukkelijk stelde dat hij les gaf in het departement landbouw van de Universiteit van Nangarhar.

Tijdens het eerste gehoor werd ook gevraagd of de organisatie waarvoor verzoeker werkte op zichzelf stond of deel uitmaakte van een andere grotere instelling. Verzoeker antwoordde hierop dat A4, de geldschietster van de Amerikaan voor wie hij werkte, deel uitmaakte van USAID. Tijdens het tweede gehoor werd een gelijkaardige vraag gesteld. Ditmaal antwoordde verzoeker dat hij het niet zeker wist maar dat het misschien van een grotere organisatie afhing. Uitsluitel kon hij er niet over geven.

Verzoeker stelde tijdens het eerste gehoor ook dat hij 250 dollar per maand verdiende. Geconfronteerd met de vaststelling dat deze verklaring niet strookte met de inhoud van zijn contract had verzoeker hiervoor geen verklaring. Tijdens het tweede gehoor beweerde verzoeker dat hij 200 dollar verdiende en 50 dollar extra kreeg om te winkelen en benzine te kopen voor de motor.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat als er gevraagd wordt om een schuilnaam te gebruiken voor de Amerikaan, er mag van uitgegaan worden dat dit steeds dezelfde is en het dus ten zeerste mag verbazen dat de werknemers hem allemaal verschillende namen gaven.

Het is ook zeer onwaarschijnlijk dat men verzoeker niet van in het begin over de veiligheidsmaatregelen zou ingelicht hebben.

De e-mail die verzoeker aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd kan aan deze vaststellingen niets veranderen. Een e-mail kan immers zeer gemakkelijk gemanipuleerd worden, zeker als het om een doorgezonden bericht gaat. Mee gelet op verzoekers ongeloofwaardige verklaringen kan aan de echtheid van dit document dan ook geen geloof worden gehecht.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst

een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoeker over een binnenlands vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad.

De Raad wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Hussein/Zweden, § 96 en § 97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan- en stamverbanden. Volgens het UNHCR vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen echter voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Het Hof besluit dan ook dat een vestigingsalternatief in deze gevallen mogelijk is op voorwaarde dat men deze gebieden veilig kan bereiken, deze toegankelijk zijn en men er zich kan vestigen.

De Raad stelt vast dat een medisch onderzoek heeft uitgewezen dat verzoeker op 7 juli 2011 ouder dan achttien jaar was, waarbij 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is (Dienst Voogdij, leeftijdsbepaling, 15 juli 2011). Verzoeker is op dit ogenblik dus meerderjarig en moet bijgevolg als een mannelijke alleenstaande worden beschouwd.

De Raad sluit zich verder aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat burgers in Jalalabad op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker betwist dit ook niet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER